

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๙-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับประจำวันที ๑๐เดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๕๔ หน้า ๒๕

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ใด <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

สังคม'เน็ต' ดึงเด็กขาดวินัย

เทคโนโลยีด้านการสื่อสารปัจจุบันช่วยให้คนอยู่ไกลเข้ามาอยู่ใกล้กันมากขึ้น

ขณะเดียวกันคนที่อยู่ใกล้รายล้อมรอบตัวก็ดูเหมือนจะยิ่งห่างไกลออกไปทุกที

โดยเฉพาะสื่อไฮเทคที่กำลังฮอตฮิตในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งกำลังส่งผลให้ความอบอุ่นและความใกล้ชิดในครอบครัวขยับห่างกันออกไปแม้จะกำลังนั่งอยู่ใกล้ชิดติดกันบนโซฟาในบ้าน หรือเบาะนั่งในรถคันเดียวกันก็ตาม

ดร.จิตรา ดุษฎีธา ประธานโครงการศูนย์ให้คำปรึกษาและพัฒนาศักยภาพมนุษย มหา
วิทยา ลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) เปิดเผยว่า เด็กไทยยุคสมัยนี้มีไอคิวและความรู้ มาก
ขึ้นกว่าเด็กสมัยก่อน มีความรู้ในการใช้เครื่องมือสื่อ สารที่ทันสมัย พ่อแม่ผู้ปกครองก็
ส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็ก ๆ มีความรู้และทันสมัยโดยเฉพาะการเข้าสู่สังคมเครือข่าย
หรือ "โซเชี่ยล เน็ตเวิร์ก" เพราะเชื่อว่าสังคมเครือข่ายนั้นเป็นโลกแห่งความรู้และเข้าถึง
เด็ก ๆ และเยาวชน พ่อแม่ผู้ปกครองคิดว่าหากไม่มีความรู้ด้านนี้ลูกหลานจะไม่ทันสมัย
ไม่เก่ง สู้คนอื่นไม่ได้

แต่หาว่าไม่ว่ายิ่งพ่อแม่สับสนหนัก เด็ก ๆ เข้าสู่โซเชียลเน็ตเวิร์กมากแค่ไหน เด็ก ๆ จะเริ่มไม่สนใจบุคคลใกล้ตัว แต่จะสนใจบุคคลไกลตัวแทน สนใจเพื่อนที่คุยอยู่ในเฟซบุ๊กหรือไฮไฟว์ ไม่สนใจบุคคลใกล้ตัวหรือบุคคลรอบข้าง ทั้งยังส่งผลถึงบุคลิกภาพที่ไม่เคารพไม่ใส่ใจ ทำให้เด็กดูเหมือนเป็นคนก้าวร้าว ขาดวินัยด้วยเหตุที่โซเชียลเน็ตเวิร์กเป็นสังคมที่เข้าไปตอนไหนก็ได้ คุยกับคนที่รู้จักหรือไม่รู้จักในช่วงเวลาไหน หรือเข้าไปแสดงความคิดเห็นตอนไหนก็ได้ เด็กและเยาวชนจะขาดวินัย

อีกทั้งถ้าเด็กมีอุปกรณ์ที่ตัวเองเป็นเจ้าของส่วนตัว อย่างเช่น โทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ ที่มีระบบเอื้อต่อการเข้าไปสู่โซเชียลเน็ตเวิร์กจะยิ่งทำให้เด็กขาดวินัยเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ วันทั้งวันเขาจะสนใจแต่อุปกรณ์ที่อยู่ตรงหน้า ทุกคนจะกดและสนใจแต่เครื่องมือสื่อสารของตัวเอง จนลืมนึกถึงคนที่อยู่ใกล้เราไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ญาติพี่น้อง

หรือถ้าต้องนั่งรถสาธารณะจะเห็นว่าไม่มีใครสนใจใคร ทุกคนจะไม่ยิ้มให้กัน ไม่มีน้ำใจต่อกัน ไม่สนใจไม่ใส่ใจกัน นานวันเข้าความแข็งแกร่งจะเพิ่มขึ้นในจิตใจ

หลายคนอาจคิดว่าเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าปล่อยเรื่องเหล่านี้ให้เป็นเรื่องธรรมดาเด็กไทยเยาวชนไทยจะเสพติดสังคมเครือข่ายอย่างหนักแบบถอนตัวไม่ขึ้น นำไปสู่โรคซึมเศร้า เหงา และก้าวร้าว หงุดหงิดง่าย เอาแต่ใจตัวเอง

เด็กสมัยนี้ดูเหมือนมีเพื่อน แต่ความจริงเขาน่าสงสารเพราะเขาไม่มีเพื่อน อาจจะถูกดูหมิ่นเป็นคนมีสังคม แต่เขาไม่มีสังคม ที่ต้องพูดเช่นนี้เพราะการมีเพื่อนหรือมีสังคมนั้นต้องเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งมีชีวิตด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ และต้องอยู่ตรงหน้าในขณะนั้นด้วย จึงจะเรียกว่ามีความสัมพันธ์หรือมีมนุษยสัมพันธ์

แต่การเข้าสู่สังคมเครือข่ายเป็นการคุยกันแบบฉาบฉวย และเป็นการคุยกันโดยผ่านอุปกรณ์ ไม่มี

สิ่งมีชีวิตที่อยู่ตรงหน้าเราในขณะนั้น

ดร.จิตรา อยากฝากถึงพ่อแม่ผู้ปกครองว่าควรรหากิจกรรมให้ลูกหลานทำ เน้นการทำกิจกรรมที่สัมพันธ์กับผู้คน และควรสอนให้เด็กรู้ว่าบุคคลที่สำคัญที่สุดสำหรับเราคือบุคคลที่อยู่ตรงหน้าเรา เวลาที่สำคัญที่สุดคือเวลา ณ ปัจจุบัน และกิจกรรมที่สำคัญที่สุดคือกิจกรรมที่เราได้ลงมือทำจริง ในเวลานั้นโดยเกี่ยวพันสัมพันธ์กับผู้คน

และไม่เพียงแต่เด็ก ๆ และเยาวชนเท่านั้น ผู้ใหญ่หรือคนในวัยทำงานก็ควรให้ความสำคัญในเรื่องเหล่านี้ด้วย

หน้า 25